

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

MIKLÓS kontra MAGYARORSZÁG

(21742/02. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2005. október 11.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Miklós kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

J.-P. COSTA, *elnök*
A.B. BAKA,
R. TÜRMEŒ,
K. JUNGWIERT,
M. UGREKHELIDZE,
A. MULARONI,
E. FURA-SANDSTRÖM, *bírák*,
és S. NAISMITH, *a Szekció hivatalvezető-helyettese*

2005. szeptember 20-án zárt ülésen tartott tanácskozás után az azon időpontban elfogadott alábbi határozatot hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy Magyarország ellen benyújtott kérelem (21742/02. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. Cikke alapján egy magyar állampolgár, Miklós Imre (a "kérelmező") 2000. november 30-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Tímár Gy. Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt (a "Kormány") képviselője, dr. Höltzl Lipót, az Igazságügyi Minisztérium helyettes államtitkára képviselte.

1. 2004. június 30-án a Bíróság úgy határozott, hogy közli az eljárás elhúzódsásával kapcsolatos panaszt a Kormánnyal. Az Egyezmény 29. Cikkének 3. bekezdése alapján úgy döntött, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együttesen vizsgálja.

A TÉNYEK**AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI**

2. A kérelmező 1946-ban született és Tökölön, Magyarországon él.

5. 1994. november 9-én csalás gyanújával büntetőeljárás indult a kérelmező – aki bankmenedzser volt – és társai ellen. Az eljárás során a kérelmezőt általa meghatalmazott védőügyvéd képviselte.

1996. szeptember 25-én a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Ügyészség vádat emelt a kérelmező és két másik személy ellen csalás és egyéb bűncselekmények vádjával.

6. A vádirat kiegészítését követően, 1997. április 1. és október 21. között az elsőfokú bíróságként eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság kilenc tárgyalást tartott. Ezt követően az eljárás szünetelt, mivel az egyik vádlott társ nem jelent meg a tárgyaláson, és sikertelen kizárási indítványt tett. 1999. január 5-én a per folytatódott. Ezen időpont és 1999. június 2-a között a bíróság összesen 29 tárgyalást tartott.

7. 1999. június 2-án a Megyei Bíróság különösen nagy vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntettének elkövetése miatt 2 évi börtönbüntetésre ítélte a kérelmezőt. A Megyei Bíróság számos tanúvallomásra, szakértői véleményekre és okirati bizonyítékokra alapozta ítéletét.

8. 2000. szeptember 28-án a Legfelsőbb Bíróság helybenhagyta a kérelmezőre kiszabott ítéletet.

9. 2001. március 20-án a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati tanácsa elutasította a kérelmező felülvizsgálati kérelmét.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE AZ ELJÁRÁS ELHÚZÓDÁSA TEKINTETÉBEN

3. A kérelmező panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében lefektetett “ésszerű idő” követelményével. A 6. Cikk 1. bekezdésének releváns része kimondja:

“Mindenkinek joga van arra, hogy...bíróság tisztességesen és ésszerű időn belül... hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában...”

11. A Kormány vitatta a panaszt.

12. A figyelembe veendő időszak 1994. november 9-én kezdődött és 2001. március 20-ig tartott. Ilyen módon három bírósági szinten körülbelül hat évig és négy hónapig tartott.

A. Elfogadhatóság

13. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

14. A Bíróság emlékeztet arra, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset egyedi körülményeinek fényében, a Bíróság esetjogában lefektetett kritériumok figyelembe vételével kell megítélni, különös tekintettel az eset bonyolultságára, a kérelmező és a releváns hatóságok magatartására, és arra, hogy mi volt a per téje a kérelmező számára (ld. pl. a fent idézett *Humen v. Poland* § 60; és *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

15. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. fent idézett *Frydlender*).

16. Az előterjesztett anyagokat megvizsgálva a Bíróság megállapítja, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy érvet, amely arra készítené a Bíróságot, hogy a jelen ügyben eltérő következtetésre jusson. A kérdéssel kapcsolatos esetjogra tekintettel a Bíróság megállapítja, hogy a jelen ügyben az eljárás túlzottan hosszú volt, s nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének.

Ezért az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY EGYÉB ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

Elfogadhatóság

4. Az Egyezmény 6. és 14. Cikke alapján a kérelmező lényegében azt panaszolja, hogy a hazai bíróságok tévesen ítélték el.

5. A Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 19. Cikkével összhangban feladata a Szerződő Államok által az Egyezménnyel kapcsolatban tett vállalások tiszteletben tartásának biztosítása. Különösen nem feladata a Bíróságnak, hogy a nemzeti hatóságok által állítólagosan elkövetett tény- és jogbeli tévedésekkel foglalkozzon, kivéve, ha e tévedések az Egyezményben védett jogokat és szabadságokat sérthetik. Továbbá, miközben az Egyezmény 6. Cikke biztosítja a tisztességes tárgyaláshoz való jogot, semmilyen szabályt nem állapít meg a bizonyítékok elfogadása vagy értékelése tekintetében, ezért ezeket a kérdéseket elsősorban a nemzeti

jognak és a nemzeti bíróságoknak kell szabályozniuk (ld. többek között *García Ruiz v. Spain* [GC], judgment of 21 January 1999, *Reports of Judgments and Decisions* 1999-I, pp. 98-99, § 28).

6. A jelen ügyben a Bíróság úgy találja, hogy a kérelmező beadványainak vizsgálata alapján nincs jele annak, hogy az ügyet tárgyaló bíróságok elfogultak lettek volna, hogy az eljárás egyéb módon tisztességtelen lett volna, vagy hogy a kérelmező számára az Egyezmény alapján biztosított jogok közül más jogot is megsértettek volna.

Ebből következően ez a panasz nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikke 3. bekezdése szerinti értelemben, s ezt a részt az Egyezmény 35. Cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

20. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

7. A kérelmező vagyoni kárként 35 530 eurót, nem vagyoni kárként pedig 60 000 eurót követelt.

22. A Kormány túlzottnak találta a kérelmező követelését.

23. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. A Bíróság azonban azt elismeri, hogy az eljárás elhúzódása miatt a kérelmező bizonyos mértékű nem vagyoni kárt szenvedett. Méltányossági alapon a Bíróság 1500 eurót ítél meg a kérelmező számára ilyen címen.

B. Költségek és kiadások

24. A kérelmező 4 250 eurót követelt a hazai bíróságok és a Bíróság előtti eljárás miatti költségek és kiadások megtérítésére.

25. A Kormány vitatta az igényt.

26. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak akkor jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, ha bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükségszerűen felmerültek, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság ilyen címen 500 euró megítélését tartja ésszerűnek.

C. Késedelmi kamat

27. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatónak *nyilvánítja* az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszt, a kérelem többi részét pedig elutasítja;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Kormánynak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára nem vagyoni kár tekintetében 1500 eurót (ezeröttszáz euró), költségek és kiadások tekintetében pedig 500 eurót (ötszáz euró), továbbá az ezen összegeket terhelő adók összegét kell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában, a kifizetési átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakokra az Európai Központi Bank marginális kamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;
4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további követeléseit egyhangúlag *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2005. október 11-én a Bíróság eljárási szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

S. NAISMITH
hivatalvezető-helyettes

J.-P. COSTA
elnök